

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Jesu Siculi
Caltasinettensis, In ... Universitate Messanensi Theologiæ
Primarii Professoris, Tractatus Quinque In Quinque
Ecclesiæ Præcepta**

Tamburini, Tommaso

Dilingæ, 1697

Caput III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40032

ctis suscepto habetur Baptismus validus, licet sine effectu gratiæ, qui habetur postea, quando sic Baptizatus ritè dolebit, ita in Confessione integra mortalium facta sine dolore juncta cum absolutione, habetur Sacramentum hoc validum, & informe, hoc est, sine effectu gratiæ, qui habebitur deinde, quando ritè dolebit Pœnitens.

Addit deinde idem Delgadillus *ibid.* e. 16. *dub.* 12. & *segg.* illud, quod facit nunc ad præsentem dubitationem nostram, nimirum in confessione venialium facta sine dolore juncta cum absolutione non solum haberi validum hoc Sacramentum, sed etiam formatum, hoc est, producens effectum gratiæ Sacramentalis, ejusdemque augmentum, quamvis non jam remissa culpa dictorum venialium; quia non est unde retardetur, cum possit stare gratia, ejusque augmentum cum culpa veniali non remissa; id quod non poterat, cum non remissa mortali; sed quia nobis etiam non vocat, hæc vel latius prosequendi, vel in utramlibet partem decidendi, legat, qui velit, apud citatos.

Illud est notandum prohiberi in Societate nostra in ordinatione pro studijs superioribus, ne nostri doceant publicè has duas propositiones in nostri Scholis: *Confessio venialium non eget ullo dolore ad remissionem; intelligo sine ullo dolore nec formali scilicet, nec virtuali, ne sic contra à me dicta à n. 27. Confessio facta sine ullo dolore valida est, etiam in mortalibus, quod certè est contra modo dicta n. 39, à Delgadillo,*

CAPUT III.

De tempore, quo quis confiteri debet ex præcepto Divino.

I. ANTE omnia interest Pœnitentis observare tempus, quo Confessionem exhibere debet; id igitur breviter præmittamus.

Et quidem certum est ad Confessionem Sacramentalem, quoad substantiam nos obligari ex præcepto divino; nam tam grave præceptum, nec Ecclesia imposeret, nec fideles illud facile recepissent, nisi divino præcepto cogenerentur. Præterea si hoc præceptum esset dumtaxat Ecclesiasticum: Papa non obligaretur ad Confessionem. Ita Scot. *in 4. dist. 7. §. in ista quest.* Denique id jam à Tridentino definitum est, *sess. 14. c. 5. ibi, Universa Ecclesia semper intellexit institutam etiam esse à Domino integram peccatorum confessionem, & omnibus post Baptismum lapsis jure divino necessariam exhibere; institutam autem fuisse, quando Dominus dixit Apostolis Joann. 10. Accipite Spiritum sanctum; quorum remisistis peccata, remittantur eis; ferè determinat idem Concilium *ibid.* cap. 1.*

2. Certum secundò est teneri hoc divino præcepto omnes Baptizatos adultos habentes usum rationis, & cognoscentes peccatum mortale, quod fortè commiserint, seu quod idem est, cognoscentes justum, & in justum, bonum, & malum circa legem DEI. Non ergo attendenda est ætas tanta, vel tanta,

ta, sed rationis discretio; quare si Sotus ex hoc præcepto divino totum obligat habentes annum duodecimum; si S. Antoninus decimum cum dimidio; si Emanuel Sà, puberes, hoc est, masculos habentes quatuordecim, si inquam hi tunc solum obligant, non loquuntur sufficienter: quia lex divina omnes utentes ratione, quamvis minores prædictis ætatibus, comprehendit; an hi incurrant pœnas, ni obediant, mox dicemus, cum loquemur de præcepto Ecclesiastico cap. sequenti, ubi etiam aliqua explicabimus, quæ ad ætatem prædictam pertinent.

3. Dixi (*cognoscentes peccatum mortale*) cum enim peccatum veniale, ut supra vidimus, non sit materia necessaria confessionis, sed solum sufficientis, non tenetur quis ad ejus confessionem, quamvis illud confessioni subdere, consilium sit; nam propterea Apostoli non obligabantur ad Confessionem, quia ita fuerunt confirmati in gratia, ut præservati fuerint ab omni mortali; potuerunt tamen confiteri venialia; quia hæc committere poterant; & probabile sit, ea fuisse confessos; Beatissimam autem Virgitem, nec Confessionem fecisse, nec potuisse facere, certum est; quia ipsa præservata fuit tum à mortali, tum à quocunque veniali.

4. Certum est Tertio, fideles statim post commissum peccatum non teneri illud Confessionis subdere, quia tanta obligatio non est imponenda sine manifesto fundamento, ita Suar. cum aliis *disp. 3. sect. 3.* legitime igitur subdere suo tempore, de quo infra.

5. Certum, quarto sit, hoc præceptum non obligare solum in periculo mortis, cujus ratio notanda est, quia quando Ecclesia in *Concil. Lateranensi sub Innocentio III.* statuit *in o. omnis utriusque sexus*: Confessionem saltem semel in anno esse faciendam, legem novam hæc de re non condidit, sed divinum præceptum, quod fuerat à Christo Domino indeterminatè latum, declaravit, esse determinandum ad annuam Confessionem. Hæc est communis opinio, Præceptum ergo Confessionis (idem diximus de Communione *lib. 2. de Sac. cap. 5. §. 2.*) quoad substantiam, divinum est, quò autem ad determinationem temporis brevioris, vel longioris, est Ecclesiasticum, originem habens à Divino. Atque hinc rectè colligit de Lugo *disp. 15 de Pœnit. num. 99.* si Ecclesia non determinasset ejusmodi tempus, hoc divinum præceptum non obligasset extra periculum mortis; quia ex quo Christus non determinavit, non erat præceptum jam perfectum, & obligatorium; quare, lecta Ecclesiæ declaratione, sufficienter adimpleset divinum præceptum de Confessione ille, qui solum in articulo mortis hoc Sacramentum suscepisset: id quod in simili alibi dictum à me est de susceptione Eucharistiæ, si pro illa non determinasset Ecclesia tempus Paschale.

6. Hi: operæ pretium est notare, aliquando per accidens, seu ratione alterius obligare hoc divinum præceptum; Est autem, quando quis sacram Eucharistiæ est suscepturus, si sit sibi peccati mortalis conscius, quamvis,

per-

matet in bibliot.

LAMBVRIN

in

Ecclesiæ præcepto

de

Eucharistiæ

E II

3086

perfectissimam contritionem se elicuisse, cognoscat; ita enim decrevit, seu declaravit *Trid. sess. 13. c. 7.*

7. Dixi (quando est quis Eucharistiam suscepturus) nam quando quis suscepturus est alia Sacramenta, ut etiam quando alia Sacramenta contacturus est, non tenetur præmittere confessionem, siquidem tunc, si mortali laborat, tenetur quidem, in gratiam Dei redire, sed non necessariò per confessionem, cum possit per contritionis actum. Unde quando S. Thom. *quodl. 1. art. 11.* (ut advertit Suarez *disp. 85. sect. 3. in fin.*) ait, ad susceptionem ordinis debere præmitti confessionem, sensus est, debere confessionem præmitti; non quidem præcisè propter susceptionem ordinis, pro qua satis est contritio, sed propter Eucharistiam, quam recipere consueverunt, qui ininitantur.

CAPUT IV.

De Tempore, quo confiteri quis debet ex Præcepto Ecclesiastico.

I. Sic habetur in dicto cap. *omnis utriusque sexus de Pœnitentia & Remiss.*

Omnis utriusque sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, semel saltem in anno confiteatur, suscipiens reverenter, ad minus in Pascha Eucharistia Sacramentum: Alioquin, & vivens ab Ecclesia ingressu arceatur, & moriens Ecclesiastica careat sepultura.

Porro singulas hujus Legis dispositiones, quæ pertinent ad Confessionem hac occasione, in qua de tempore ejusmodi obligationis agimus, commodum erit exponere.

Omnis utriusque sexus fidelis.

2. Merito fidelis, id est, baptizatus, quia Ecclesia non potest imponere Leges, nisi suis subditis, qui tales sunt in susceptione Baptismi.

3. Verùm si (omnis,) ergone etiam puella, puerique?

Respondeo. Etiam; si tamen, *juxta supradicta & præcedente n. 3.* ratione utantur: Est autem quoddam discrimen inter præceptum divinum, de quo ibi, & Ecclesiasticum, de quo hic agimus; nam si quis, Puer v. g. ante septennium utatur per accelerationem (ut non semel contingit) ratione, hic tenetur præcepto divino confessionis, quia lex divina fertur in omnes, qui sunt legis capaces, quales sunt omnes homines rationis compotes; at idem puer ex probabili sententia apud Joannem Sanchez *disp. 71. n. 31.* non tenetur præcepto Ecclesiastico, quia Ecclesia dirigit sua præcepta ad illos, qui ordinario modo sunt rationis participes; quales sunt, qui vel post septennium rationem acquirunt, non autem ad eos, qui per accidens, & extraordinariè ante septennium illa utuntur.

4. Sed quid, si de puero jam septenni dubitetur, an perfectum rationis usum fuerit consequutus? Id quod non rarò etiam contingere videmus.

5. Respondeo, hunc non obligari, puto, quia nondum dicitur absolute